

[Bente Juncker]

maj 1982. Dets kommissorium var at undersøge de opgaver, det påhviler fredningsmyndighed og museumsnavn og museumsvæsen at varetage. Blandt betænkningens ønsker kan i flæng nævnes:

Overførelse af arkæologisk virksomhed fra miljøministeriet til kulturministeriet.

Central placering af rigsantikvar og nationalmuseum.

Merbevillinger, herunder oprettelse af nye stillinger under kulturministeriets område.

Lovforslaget tilgodeser disse ønsker, og på udgiftssiden medfører det, at rigsantikvarembudet får en årlig merudgift på 3¼ mill. kr. Oprettelsen af det arkæologiske navn vil danne et forbedret og mere hensigtsmæssigt grundlag for planlægning og udførelse af det arkæologiske arbejde. Videre vil det medføre, at grundlaget forbedres for realisering af vigtige dele af museernes formål, nemlig at sikre Danmarks kulturarv.

Når jeg nævner Danmarks kulturarv, som naturligvis er det primære, må jeg lige indskyde, at det er vigtigt at give publikum gode muligheder for at stifte bekendtskab med andre landes kulturer også herhjemme, sådan som det sker ved talrige udstillinger hvert år. Derfor er det også en god ordning, der indføres i § 36, at staten kan påtage sig et forsikringsansvar.

Den nugældende lov blev til efter et omfattende og grundigt arbejde i kulturudvalget, og det blev dengang på venstres initiativ forudsat, at loven skulle tages op til revision senest i folketingsåret 1981-82. Efter flere udsættelser foreligger der nu et resultat, der som tidligere nævnt viderefører intentionerne i 1976-loven. De erfaringer, der er gjort i den mellemliggende periode, er indarbejdet, og CD tror, dette lovforslag vil vise sig som et velegnet arbejdsgrundlag for Danmarks museer. Gennem forenkling af det administrative vil museerne få bedre tid til det egentlige museale arbejde, og det er ikke nogen uvæsentlig detalje, at der følger 20 mill. kr. med i forslaget netop i disse spareår.

CD glæder sig som sagt over lovforslaget og giver det sin støtte i udvalget.

Tinning (VS):

Jeg vil godt starte med at rose landets kulturminister for to ting. For det første forstår jeg på det hele, at kulturministeren har tænkt

sig at ophæve »Plakat af 7. August 1752 angående Godtgørelse af den kongelige Kasse for gamle Mønter og andet af nogen Rarhed, som udi Danmark og Norge maatte findes og til Rente-Kammeret indsendes.« Det er en form for regelsanering, vi fuldstændigt og uforbeholdent kan bakke op bag, og sådan en lejlighed til at udtrykke det ville jeg ikke lade gå forbi mig.

Den anden ting, som jeg godt vil rose ministeren for, er faktisk, at dette lovforslag indeholder økonomiske forbedringer til museumsområdet. 20 mill. kr. er og bliver småpenge i denne sammenhæng, men det er klart, at i forhold til problemernes omfang er det vigtigt, om de nu falder eller ej. Jeg synes, det er rart at se, at kulturministeren dog på nogle områder kan se værdien af at sikre muligheden for et fortsat arbejde med det kulturelle område. Det gælder desværre ikke så meget andet.

Når det er sagt, synes jeg også, der er nogle problemer, som vi godt vil være med til at kigge nærmere på. Den såkaldte strukturelle forbedring, som forslaget sigter på, kan, når man bare læser selve lovforslaget og de meget omfattende bemærkninger, jo forekomme tilforladelig. Men når Foreningen af danske Kunstmuseer udtrykker frygt for, at der især i § 24 og måske også i § 22 ligger en overførelse af kompetence fra det saglige organ, altså i dette tilfælde statens museumsnavn, til kulturministeren, er det klart, at ikke mindst på baggrund af vores erfaringer med kulturministeren tænker vi: gad vide, hvad der nu er rigtigt? Er det nu sådan, at ministeren også her mener, at den saglige kompetence selvfølgelig er interessant, men i sidste ende må vige for ministerens politiske interesser? Eller hvad sker der? Det vil vi selvfølgelig godt være med til at kigge på.

Jeg synes også, det er vigtigt, hvad fru Birthe Hansen fra SF havde fat i med hensyn til adgangen til museerne. Alle kan hurtigt blive enige om, hvor vigtigt det er at bevare minderne fra den danske kulturarv og bevare det ene og det andet, men det, der er vigtigt, er jo ikke bare at have nogle ting liggende på et museum. Det er vigtigt på en eller anden måde at få fortiden til at leve, og det kræver, at man kan gå og kigge på de ting, kan bruge de ting i historiske studier, i egne lokalhistoriske studier, almindelig kiggen på, og hvad ved jeg. Museet lever først for alvor,